

alázatos

októberi nyárban fehér sziklák között a fák az impresszionistává hevült lombkoronákban kezd spirálban foszladozni a messziről elcipelt magány és a botorkáló ember már egyre kevésbé lát a látvány vidáman harsogó falain túlra rikoltozó vörös mély tartalmakkal sülyyedő nehéz sárga fönt

Aczél Géza 79

(szino)líra

torzósótár

végtelenbe oldódó kékség akár tartózkodó barna kurta árvasága kiszakít egy álomvilágba hol bizalmatlan vándorként már a giccs gyanúját se bánod átporoskálsz a létükért sajnó késő zöld réteken hol a csörgedező patakokat fölstillizálsz alázatos tanúként belső cellákba fotózva azt a tisztaságot melyet valamiféle mesés összkép sugall mindez egy kapaszkodónál amelyen bekapcsol egy biológiai óra a ziháló tüdő az erek pattanása másik dimenzióban regisztrálja azt a lassan röstelkedésbe átcsapó érzelmi csodát hogy zordságot szinte gyerekként a logikátlan márnak adtad át a hűvös ész határain túlra ám mielőtt még csalódásba omladozna be a túra a kétirányú sugallatokat kétségbe esve összekaparod és kezd földeregni van a máskor és van a most a privát szféra s a hatalmasan kigurult horizont minek fesztávolságán rendre elakadsz

albán

egyre inkább érdekel az a tartós pillanat mikor az ember kamaszból apává érik néhány hónap alatt legyen bár a mellette lévő élettárs vagy feleség mikor a kevésbé tehetősebben különösen megmozdul az albérletezés és hordja ajzottan szivacsát és horpadt kannáját a lehetetlenebbnél is lehetlenebb albérletekbe szédelegve tekingetve a felsíró gyerekre dagadó mellel ám mégis riadtan kóstolgatva a fogalmat hogy apa lett a társa pedig ki ilyenkor meg igazul bővölten lesi hogy rászakadt a menny függetlenül csőrömpölő létüknek milyen lesz folytatása most valami szertartásnak kezdődik öröknek hitt imázsa és a szűkülő magányban pakolgatja a jámbor újra az értékrendeket némelyik örökre nevetségbe fordul másik sosem tapasztalt érzésektől lassan megered majd természetessé válnak az ezotériák nekem éppen a kevéske zsebpenzhez szabott albán konyak s dohány melyek már majdnem visszafordítottak a szkander béges történelembé hisz tudjuk a lét és a tudat aztán az is kiderült a szeretet mellé nem föltétlenül kell szülni nagy álmokat némi becsülethez viszont hasznosnak tűnik a szituáció ekkor halni nehezen volna jó

az sem könnyű kaland mikor már nem ingerel alkotásra a szakma mégis termelni illik valamit a piacra és a szándék mögött felpislognak halvány motívumok jelezni némi kedvet alkotásnak tűnő vágyról ha már több évtizede ebben a különös bandában bokázol néhány közepes díjjal is megverve melyeket hol szorongva hol sértve terelne az olcsó viszonyítások felé a mindenség alattomos szerelme míg röstellve lesed azokat akik adják hisz jól tudod eme gesztusok mögött kevés a szabadság s többnyire sóhivatal az mely munkáid mögé kiköltözik ráadásul a társak se gyakran ötvözik saját éhes ambícióikat másféle erénnyel ráadásul az önkritika vasfegyelme se sokkal tér el a kánon útvesztőtől a felismeréshez persze keserűn hozzátoldva ily magányosra csak akkor fordul a szolgálja ha már a belső láva kihűlni látszik és a harsogó dalok helyett a húrokat pengető inkább csak fuvolászik kezdi léptíteni magát legfeljebb ha csurran-csöppen még jól jön a honorár hogy következő kétes ihletéhez illúziótlan magát belője és mint a kopott albérlőnek csússzon torkán a hígított lőre egyként élvezve mámorát s a megfejthetetlen talányt

